

Ο Γέρο Παναής, οσιακή μορφή (2ο μέρος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η Αγία Γραφή και οι Βίοι των Αγίων ήταν οι βάσεις των λόγων και των συμβουλών του και μαζί του νόμιζε κανείς ότι συνεπορεύετο ο Θεός. Στην Εκκλησία και κατ' οίκον δημιουργούσε κύκλο διδασχής, όπου ομάδες γυναικών και ανδρών προσήρχοντο, ώρες ακούραστοι να ακούν διδασχές και συμβουλές εις οικοδομήν πνευματική. Ζούσε τον Θεό στην καρδιά του και μετέδιδε σε όλους τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Δεν είχε το Ιερατικό αξίωμα αλλά μετέδιδε κατά χάριν ιερατική ευλογία και αγιασμό στις ψυχές. Και ήταν όσιος ως αναφέρει και ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης. Όταν ο άνθρωπος απαρνείται αυτό που κατέχει, όταν σηκώνει τον σταυρό του και ακολουθεί τον Χριστό και προσφέρεται ολοκαύτωμα στο βωμό του Θεού, όταν αγαπά τους αδερφούς του, ώστε να δίνει την ψυχή του γι' αυτούς, όταν μάχεται ως το θάνατο για τη δικαιοσύνη και την αλήθεια, όταν ασκητεύει και

όταν σταυρώνεται γι' αυτόν, όπως και αυτός για τον κόσμο και προσφέρεται θυσία στο βωμό του Θεού που είναι η Εκκλησία, τότε γίνεται ιερέας της ίδιας του θυσίας, γιατί μεταμορφώνεται με τη διαρκή επίκληση του Αγίου Πνεύματος για τους αδερφούς του. Αυτός ήταν ο Γέρο Παναής στη ζωή του, τύπος χριστού και άνθρωπος ευσέβειας, καλοσύνης και θυσίας.

Ο Γέρο Παναής ήταν ο άνθρωπος που δίδαξε ότι ο έξω της Εκκλησίας άνθρωπος, καθώς η Εκκλησία είναι η κοινωνία των ανθρώπων, θα βρεθεί αιχμάλωτος, αδύναμος απεγνωσμένος και μόνος και αναρωτιόταν πάντοτε, ποιος θα σηκώσει αυτόν τον άνθρωπο, αν πέσει. Έβλεπε με τα μάτια της ψυχής του και τη σοφία που του χάρισε ο Θεός τις εποχές έξαρσης του ατομισμού, της απόλαυσης και της απουσίας της αγάπης και σκεφτόταν τις συναθροίσεις που έδιναν τη δυνατότητα να διαλέγονται μεταξύ τους οι άνθρωποι, να ακούν αναγνώσματα και να λύνουν τις απορίες τους. Ήταν εις τούτο άριστος ερμηνευτής θεολογίας και λειτουργικής διδάσκων και πράττων. Ο Θεός, έλεγε, ζητά αγάπη, γιατί και ο ίδιος είναι αγάπη. Ο Θεός είναι αγάπη κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη και "ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ". Αυτό το στοχασμό είχε, ότι δεν είναι δυνατό ο Θεός να μην είναι μαζί μας, κοντά σε αυτούς που τον φωνάζουν με τις προσευχές τους και να είμαστε, έλεγε, κακοί, αφού ο ίδιος είναι καλός και αγαπά τα πλάσματα του.

Αυτά είναι τα βιώματα του και οι καρποί δεν ήταν άλλοι, αλλά αυτοί που ο Απόστολος Παύλος αναφέρει στην Προς Γαλάτας επιστολή του, αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα και εγκράτεια. Αυτά περιέκλειε ως καρποφορία η ψυχή του και αυτά ακτινοβολούσαν στη ζωή του και έδινε στους ανθρώπους σαν αστείρευτη πηγή, δροσίζουσα. Ο λόγος του δρόσιζε ψυχές και επούλωνε τραύματα ψυχικά και στερέωνε διχασμένες ψυχές. Έλεγε σε βασανισμένους: «Μην εμμένεις στο γιατί να μου γίνει τούτο και γιατί να πέσω. Σήκω, έλεγε, και βρες έναν πνευματικό πατέρα, καθάρισε την ψυχή σου και στάσου στα πόδια σου». Πρέπει να βρεθούμε σε πτώσεις για να πάρουμε εμπειρίες και να ταπεινωθούμε για να νοιώσουμε ότι έχουμε την ανάγκη του Θεού. Πάντοτε, έλεγε, ότι είναι βαρύ το κρίμα της κατάκρισης για το λόγο του Κυρίου. Μη κρίνετε ίνα μη κριθείτε. Όταν κρίνεις, θα πέσεις ο ίδιος και θα κατακριθείς με τη συνείδηση σου, γιατί με την κατάκριση δέχεσαι την εγκατάλειψη του Θεού και ο πειρασμός ευρίσκει ευκαιρία να σε σπρώξει εις πτώση.

Πόσο όμορφα έπαιρνε εικόνες από τη ζωή και την εξέλιξη και έδινε κατανοητά παραδείγματα οικοδομής και σωτηρίας. Να κάνουμε, έλεγε, όλοι μια εγκατάσταση ηλεκτρική στην ψυχή μας και στην ανάγκη μας να έχουμε ενέργεια, πατώντας ένα κουμπί, να παίρνουμε φως, να παίρνουμε δύναμη, να παίρνουμε αέρα. Έχουμε

ανάγκη αυτής της εγκατάστασης με την ενέργεια του Θεού και εννοούσε την ένωση με την προσευχή που πρέπει να θέσουμε ως βασική αρχή της πνευματικής ζωής μας. Δυο πράγματα, έλεγε πιο έντονα, μας ζήτησε να έχουμε ο Κύριος και Θεός μας. «Μάθετε απ' εμού ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδία και ευρήσετε ανάπαυσιν τας ψυχάς ημών». Πιο δύσκολα δεν είναι ο εγωισμός και η οργή; Σαν ψυχολόγος ανέλυε τις ψυχικές καταστάσεις του ανθρώπου και την πολεμική του πειρασμού. Ο άνθρωπος, έλεγε, έχει το Λογιστικό, το Θυμικό και το Επιθυμητικό, τις τρεις αυτές ανθρώπινες καταστάσεις. Σε αυτές δέχεται την πολεμική του πειρασμού. Στο Λογιστικό τις αμφιβολίες της πίστεως περί Θεού και της συγκατάβασής του, στο Θυμικό την ταραχή της οργής και του εγωισμού και στο Επιθυμητικό τα διάφορα της επιθυμίας πάθη της σαρκός. Το βάρος πάντοτε της δύναμης το έδινε στην αγάπη του Θεού δια των μυστηρίων της εξομολογήσεως και της Θείας Κοινωνίας παράλληλα με την προσευχή. «Ο τρώγων μου τη σάρκα και πίνων μου αίμα έχει ζωήν αιώνιο», είπε ο Κύριος και «ο μη μετέχων τούτων, ουκ έχει ζωή εν εαυτώ», έλεγε. Αυτά μετέδιδε σε όλους, την χάρη την επουράνια, γιατί ζούσε τον Θεό στην καρδιά του.

Παρακλήσεις ανέπεμπε στο Θεό σε ολονύκτιες δεήσεις για τον άνθρωπο, τις ανάγκες του καθενός και ιδίως την σωτηρία της ψυχής του που είναι και πρέπει να είναι, έλεγε, το πρώτο μέλημα μας. Στο στάδιο αυτό της λίγης ζωής μας πρέπει να αγωνιστούμε ο καθένας να σωθούμε, όσο χρόνο θα μας χαρίσει ο Θεός ζωή. Σκέφτομαι, έλεγε, πως αν ζήσω ακόμη λίγα χρόνια, ίσως να στερηθώ τις δυνάμεις του σώματος μου, ίσως και το φως μου να χάσω και βιάζομαι τώρα που είμαι καλά, που βλέπω και που περπατάω, κάτι να κάνω και βιάζε τον εαυτό του. Χρειάζεται βία ο εαυτό μας, έλεγε, για τα πνευματικά. Για αυτό ο Κύριος έλεγε, «η βασιλεία του Θεού βιάζεται και οι βιασταί αρπάζουσι αυτήν». Αυτή τη βία είχε στη ζωή του και αυτή δίδασκε να έχουμε για την αγάπη του Θεού. Αυτή έζησε μέχρι τέλους της ζωής του δίνοντας τη μαρτυρία και εμπειρία της αγιότητας και τελεύτησε ως μια οσιακή στις μέρες μας μορφή, εν μέσω πολλών εκτιμητών εγγύς και μακράν, κληρικών και μοναχών και πλήθους πιστών.

Αιτούμεθα τις πρεσβείες του τώρα εις Θεόν θαρρούντες στην παρησία του και καλούμεθα να βαδίσουμε στις διδαχές που μας χαρίσθησαν με τις όμορφες εμπειρίες της Οσιότητας που μας άφησε η εδώ Αγία βιωτή του.

Αρχιμανδρίτη Γαβριήλ, Καθηγουμένου Ιεράς Μονής Αποστόλου Βαρνάβα

Πηγή: isagiastriados.com